

กฎหมายของ พระเจ้า สำหรับคริสเตียนในปัจจุบัน

kotmaikhongphrachao.org

ภาคผนวกที่ 8c: เทศกาลตามพระคัมภีร์ — เหตุใดจึง ไม่สามารถปฏิบัติได้แม้แต่เทศกาลเดียวในปัจจุบัน

หน้านี้เป็นส่วนหนึ่งของชุดบทความที่ศึกษาเกี่ยวกับบทบัญญัติของพระเจ้า ซึ่งสามารถปฏิบัติได้เฉพาะในช่วงเวลาที่พระวิหารยังคงตั้งอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มเท่านั้น

- [ภาคผนวกที่ 8a: บทบัญญัติของพระเจ้าที่ต้องอาศัยพระวิหาร](#)
- [ภาคผนวกที่ 8b: การถวายเครื่องบูชา — เหตุใดจึงไม่สามารถปฏิบัติได้ในปัจจุบัน](#)
- [ภาคผนวกที่ 8c: เทศกาลตามพระคัมภีร์ — เหตุใดจึงไม่สามารถปฏิบัติได้แม้แต่เทศกาลเดียวในปัจจุบัน \(หน้านี้\)](#)
- [ภาคผนวกที่ 8d: บทบัญญัติเรื่องความบริสุทธิ์ — เหตุใดจึงไม่สามารถปฏิบัติได้หากไม่มีพระวิหาร](#)
- [ภาคผนวกที่ 8e: ทศางค์และผลแรก — เหตุใดจึงไม่สามารถปฏิบัติได้ในปัจจุบัน](#)
- [ภาคผนวกที่ 8f: พิธีมหาสนิท — อาหารมื้อสุดท้ายของพระเยซูคือเทศกาลปัสกา](#)
- [ภาคผนวกที่ 8g: บทบัญญัติของนาซีร์และคำปฏิญาณ — เหตุใดจึงไม่สามารถปฏิบัติได้ในปัจจุบัน](#)
- [ภาคผนวกที่ 8h: การเชิ้อฟ้งบางส่วนและเชิงสัญลักษณ์ที่เกี่ยวข้องกับพระวิหาร](#)
- [ภาคผนวกที่ 8i: กางเขนและพระวิหาร](#)

เทศกาลศักดิ์สิทธิ์ — สิ่งที่พระบัญญัติทรงกำหนดไว้จริง ๆ

เทศกาลประจำปีไม่ได้เป็นเพียงการเฉลิมฉลองหรือการรวมตัวทางวัฒนธรรมเท่านั้น แต่เป็นการประชุมศักดิ์สิทธิ์ที่มีศูนย์กลางอยู่ที่ **เครื่องบูชา การถวายบูชา ผลแรก ทศางค์ และ ข้อกำหนดด้านความบริสุทธิ์** ซึ่งพระเจ้าทรงผูกพันไว้โดยตรงกับพระวิหารที่พระองค์ทรงเลือก (เฉลยธรรมบัญญัติ 12:5-6; 12:11; 16:2; 16:5-6) เทศกาลสำคัญทุกเทศกาล — ปัสกา ขนมอบังไรเชื้อ สัปดาห์ แตร วันลบมลทิน และอยู่เพิง — ล้วนกำหนดให้ผู้คนมีสการต้องมาเข้าเฝ้าพระเจ้า **ในสถานที่ที่พระองค์ทรงเลือก** ไม่ใช่ในสถานที่ใด ๆ ตามที่ประชาชนต้องการ (เฉลยธรรมบัญญัติ 16:16-17)

- เทศกาลปัสกาต้องมีลูกแกะที่ถวาย ณ สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ (เฉลยธรรมบัญญัติ 16:5-6)
- เทศกาลขนมอบังไรเชื้อต้องมีเครื่องบูชาที่ถวายด้วยไฟทุกวัน (กัณดารวิถี 28:17-19)
- เทศกาลสัปดาห์ต้องมีการถวายผลแรก (เฉลยธรรมบัญญัติ 26:1-2; 26:9-10)
- เทศกาลแตรต้องมีเครื่องบูชาที่ “ถวายด้วยไฟ” (กัณดารวิถี 29:1-6)
- วันลบมลทินต้องมีพิธีของปุโรหิตในสถานที่บริสุทธิ์ที่สุด (เลวีนิติ 16:2-34)

- เทศกาลอยู่เพิงต้องมีเครื่องบูชาประจำวัน (กันดารวิถี 29:12-38)
- การประชุมในวันที่แปดต้องมีเครื่องบูชาเพิ่มเติมเป็นส่วนหนึ่งของรอบเทศกาลเดียวกัน (กันดารวิถี 29:35-38)

พระเจ้าทรงอธิบายเทศกาลเหล่านี้ไว้อย่างละเอียด และทรงเน้นย้ำซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่าเป็น **เวลาที่ทรงกำหนดไว้ของพระองค์** ซึ่งต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัดตามที่ทรงบัญชา (เลวีนิติ 23:1-2; 23:37-38) ไม่มีส่วนใดของการถือเทศกาลเหล่านี้ถูกปล่อยให้เป็นการตีความส่วนบุคคล ธรรมเนียมท้องถิ่น หรือการดัดแปลงเชิงสัญลักษณ์ สถานที่ เครื่องบูชา ปุโรหิต และของถวาย ล้วนเป็นส่วนหนึ่งของพระบัญชา

อิสราเอลเชื่อฟังบทบัญญัติเหล่านี้อย่างไรในอดีต

เมื่อพระวิหารยังคงตั้งอยู่ อิสราเอลได้ถือเทศกาลต่าง ๆ อย่างเคร่งครัดตามที่พระเจ้าทรงบัญชา ประชาชนเดินทางไปกรุงเยรูซาเล็มตามเวลาที่กำหนด (เฉลยธรรมบัญญัติ 16:16-17; ลูกา 2:41-42) พวกเขานำเครื่องบูชามาให้ปุโรหิต ซึ่งถวายบนแท่นบูชา และพวกเขาขึ้นขมยินดีต่อพระพักตร์พระเจ้า ในสถานที่ที่พระองค์ทรงชำระให้บริสุทธิ์ (เฉลยธรรมบัญญัติ 16:11; เนหะมีย์ 8:14-18) แม้แต่เทศกาลปัสกาเอง — ซึ่งเป็นเทศกาลประจำชาติที่เก่าแก่ที่สุด — ก็ไม่สามารถถือในบ้านเรือนได้อีกต่อไป หลังจากที่พระเจ้าทรงตั้งสถานศักดิ์สิทธิ์ส่วนกลางแล้ว เทศกาลนี้สามารถถือได้ **เฉพาะ** ในสถานที่ที่พระยาห์เวห์ทรงตั้งพระนามของพระองค์ไว้เท่านั้น (เฉลยธรรมบัญญัติ 16:5-6)

พระคัมภีร์ยังแสดงให้เห็นด้วยว่าเกิดอะไรขึ้นเมื่ออิสราเอลพยายามถือเทศกาลอย่างไม่ถูกต้อง เมื่อเยโรโบอัมสร้างวันเทศกาลและสถานที่ทางเลือก พระเจ้าทรงประณามระบบทั้งหมดของเขว่าเป็นบาป (1 พงศกษัตริย์ 12:31-33) เมื่อประชาชนละเลยพระวิหารหรือปล่อยให้มีความเป็นมลทิน เทศกาลเองก็กลายเป็นสิ่งที่พระเจ้าไม่ทรงยอมรับ (2 พงศาวดาร 30:18-20; อิสยาห์ 1:11-15) รูปแบบนี้สอดคล้องกันเสมอ: **การเชื่อฟังต้องอาศัยพระวิหาร** และเมื่อไม่มีพระวิหาร ก็ไม่อาจมีการเชื่อฟังได้

เหตุใดบทบัญญัติเรื่องเทศกาลจึงไม่สามารถปฏิบัติได้ในปัจจุบัน

หลังจากการทำลายพระวิหาร โครงสร้างที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้สำหรับการถือเทศกาลก็สิ้นสุดลง ไม่ใช่เทศกาลเอง — เพราะพระบัญญัติไม่เปลี่ยนแปลง — แต่คือ **องค์ประกอบที่จำเป็น**:

- ไม่มีพระวิหาร
- ไม่มีแท่นบูชา
- ไม่มีระบบปุโรหิตเลย
- ไม่มีระบบการถวายเครื่องบูชา
- ไม่มีสถานที่ที่ทรงบัญชาให้ถวายผลแรก

- ไม่สามารถถวายลูกแกะปัสกาได้
- ไม่มีสถานที่บริสุทธิ์ที่สุดสำหรับวันลบมลทิน
- ไม่มีเครื่องบูชาประจำวันในเทศกาลอยู่เพิง

เนื่องจากพระเจ้าทรงกำหนดองค์ประกอบเหล่านี้ไว้สำหรับการเชื่อฟังเทศกาล และเนื่องจากไม่สามารถแทนที่ ดัดแปลง หรือทำให้เป็นเชิงสัญลักษณ์ได้ การเชื่อฟังที่แท้จริงจึงเป็นไปได้ใน **ปัจจุบัน** ดังที่โมเสสเตือนไว้ อิสราเอลไม่ได้รับอนุญาตให้ถวายปัสกา “ในเมืองใด ๆ ที่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่าน ประทานแก่ท่าน” แต่ต้องถวาย “ในสถานที่ที่พระยาห์เวห์จะทรงเลือก” เท่านั้น (เฉลยธรรมบัญญัติ 16:5-6) สถานที่นั้นไม่เหลืออยู่แล้ว

พระบัญญัติยังคงอยู่ เทศกาลยังคงอยู่ แต่ **วิธีการเชื่อฟัง** ได้หายไป — ถูกนำออกไปโดยพระเจ้าเอง (เพลงคร่ำครวญ 2:6-7)

ความผิดพลาดของการถือเทศกาลเชิงสัญลักษณ์หรือที่มนุษย์ประดิษฐ์ขึ้น

ในปัจจุบัน หลายคนพยายาม “ให้เกียรติเทศกาล” ผ่านการจำลองเชิงสัญลักษณ์ การขมมนมของคริสตจักร หรือรูปแบบที่ลดทอนจากพระบัญญัติ:

- จัดพิธีปัสกาโดยไม่มีลูกแกะ
- จัด “เทศกาลอยู่เพิง” โดยไม่มีเครื่องบูชา
- เฉลิมฉลอง “ชาวุอต” โดยไม่ได้นำผลแรกไปถวายแก่ปุโรหิต
- สร้าง “พิธีวันขึ้นค่ำเดือนใหม่” ที่ไม่เคยถูกบัญชาไว้ในโตราห์
- ประดิษฐ์ “เทศกาลฝึกซ้อม” หรือ “เทศกาลเชิงพยากรณ์” เป็นสิ่งทดแทน

ไม่มีการปฏิบัติใดปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์

ไม่มีสิ่งใดถูกปฏิบัติโดยโมเสส ดาวิด เอสรา พระเยชู หรือบรรดาอัครทูต

ไม่มีสิ่งใดตรงกับบทบัญญัติที่พระเจ้าทรงประทานไว้

พระเจ้าไม่ทรงรับเครื่องบูชาเชิงสัญลักษณ์ (เลวีนิติ 10:1-3)

พระเจ้าไม่ทรงรับการนมัสการที่ทำ “ที่ใดก็ได้” (เฉลยธรรมบัญญัติ 12:13-14)

พระเจ้าไม่ทรงรับพิธีกรรมที่มนุษย์คิดขึ้นเอง (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:2)

เทศกาลที่ไม่มีเครื่องบูชา ไม่ใช่เทศกาลตามพระคัมภีร์

ปัสกาที่ไม่มีลูกแกะถวายในพระวิหาร ไม่ใช่ปัสกา

“วันลบมลทิน” ที่ไม่มีการปรนนิบัติของปุโรหิต ไม่ใช่การเชื่อฟัง

การเลียนแบบบทบัญญัติเหล่านี้โดยไม่มีพระวิหารไม่ใช่ความซื่อสัตย์ — แต่คือความอหังการ

เทศกาลทั้งหลายยังคงรอคอยพระวิหารที่มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่จะทรงฟื้นฟูได้

โตราห์เรียกเทศกาลเหล่านี้ว่า “กฎเกณฑ์การตลอดชั่วอายุของพวกเขา” (เลวีนิติ 23:14; 23:21; 23:31; 23:41) ไม่มีสิ่งใดในพระคัมภีร์ — ไม่ว่าจะเป็นพระบัญญัติ ผู้เผยพระวจนะ หรือพระกิตติคุณ — ที่ยกเลิกถ้อยคำนี้ พระเยซูเองทรงยืนยันว่าแม้แต่อักษรที่เล็กที่สุดของพระบัญญัติก็绝不会สูญไปจนกว่าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะผ่านพ้นไป (มัทธิว 5:17-18) สวรรค์และแผ่นดินโลกยังคงอยู่ ดังนั้นเทศกาลก็ยังคงอยู่

แต่ไม่สามารถปฏิบัติได้ในปัจจุบัน เพราะพระเจ้าได้ทรงนำออกไป:

- สถานที่
- แทนบูชา
- ระบบปุโรหิต
- ระบบการถวายเครื่องบูชาที่เป็นหัวใจของเทศกาล

ดังนั้น จนกว่าพระเจ้าจะทรงฟื้นฟูสิ่งที่พระองค์ทรงนำออกไป เราจึงให้เกียรติบทบัญญัติเหล่านี้ด้วยการยอมรับความสมบูรณ์ของพระบัญญัติ — ไม่ใช่ด้วยการประดิษฐ์สิ่งทดแทนเชิงสัญลักษณ์ ความซื่อสัตย์หมายถึงการเคารพการออกแบบของพระเจ้า ไม่ใช่การดัดแปลงมัน